

VLADIMÍR LIŠKA

KDO OTEVŘEL BRÁNU PEKEL?

VSTUPTÉ DO TAJEMNÉHO PODZEMÍ

ZÁHADOLOGIE

Kdo otevřel bránu pekel?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Vladimír Liška

Kdo otevřel bránu pekel? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA a.s.

VLADIMÍR LIŠKA

**KDO OTEVŘEL
BRÁNU PEKEL?**

VSTUPE DO TAJEMNÉHO PODZEMÍ

© Vladimír Liška, 2018
Cover Photos © soft_light, Piper33 / Shutterstock.com
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7597-193-7
ISBN e-knihy 978-80-7597-275-0 (1. zveřejnění, 2018)

MOTTO

*„Pilní badatelé narážejí stále znovu na fenomény,
které jsou sice prokazatelné, nicméně by vlastně
neměly existovat. Tyhle ‚nemožné věci‘ rozčílí vědce –
a pak zmizí v propadlišti zapomnění.“*

Erich von Däniken

Obsah

Prolog	9
1. Tajemné podzemí a jeho říše	15
2. Teorie duté Země	53
3. Peklo – záležitost víry?	63
4. Svět bizarních démonů	77
5. Cizí inteligence a její projevy	93
6. Existují brány do jiné reality?	111
7. Podivné zvuky	129
8. Kolský vrt	139
9. Bezmocná věda?	149
10. Rozum versus víra	163
11. Svět, o němž nic nevíme?	175
12. Jsme hříčkami neznámých sil?	185
Epilog	211
Přehled použitých pramenů a literatury	219

Prolog

Pod našima nohama, někde v hlubinách Země, se možná skrývá neznámý svět, o němž toho dosud víme jen velice málo. Pro někoho je to asi bizarní představa, vždyť lidstvo již proniklo do vesmíru, věda a technika nám ve svém překotném rozvoji nabízí perspektivy, o nichž jsme ještě před sto lety snili jen ve vědecko-fantastických románech, odhalili jsme strukturu lidské DNA, mapujeme hlubiny moří a oceánů, pronikáme do nejdlehlějších koutů naší planety, ale o tom, co se skrývá, případně může skrývat v jejím hlubokém podzemí, máme – při vši úctě ke geologům a speleologům – stále jen dílčí poznatky a informace.

Podzemí je oblast, která je dosud nedostatečně prozkoumána, neboť v daném případě nehovoříme o desítkách či stovkách metrů, ale o mnohem větších hloubkách ve vnější zemské kůře, která se podle současných odhadů táhne v tloušťce od osmi až po osmdesát kilometrů pod zemským povrchem.

V porovnání s velikostí Země je vlastně jen její tenkou skořápkou, navíc rozpukanou v tzv. litosférické desky, které se neustále pohybují a unášejí s sebou jednotlivé světadíly.

V souvislosti s podzemím však mám na mysli především to, co se v pohanských časech nazývalo podsvětím nebo v pozdějším křesťanském pojetí peklem. Je to svět opředený mýty, bájemi, legendami a lidovými zkazkami, svět pro smrtelníky tabuizovaný a zároveň i nebezpečný, svět, kterého se lidé odjakživa báli. Bylo zakázáno do něj vstupovat, neboť panovalo přesvědčení, že odtamtud není návratu, jak plyne i ze známého přísloví „co peklo schvátí, víc už nenavrátí“, a to bez ohledu na to, zda věříme, že podzemní prostory obývají božstva, či démoni.

Některé starodávné mýty a legendy však také hovoří o záhadných podzemních říších, v nichž mají přebývat inteligentní bytosti, které dokážou ovládat vysoce rozvinuté technologie, k nimž lidstvo dosud ještě nedospělo. V podzemí však má být také ukryta říše mrtvých, jak o ní hovoří například staroegyptské či starořecké bájesloví.

V souhrnu proto můžeme říci, že zde narážíme na něco nepochopitelného a neuchopitelného, co dnes většina z nás racionálně řadí do říše fantazie.

V roce 1989 se však přihodilo cosi zvláštního. V Rusku na poloostrově Kola bylo dosaženo dosud nejhlubšího podzemního vrtu na světě. Ten se táhl do hloubky téměř 13 kilometrů. Poté však byly další práce pozastaveny a tato největší umělá díra vedoucí do zemské kůry zvaná kolský vrt byla zakonzervována.

Kolem tohoto hlubinného vrtu, jenž měl mít podle plánu 15 kilometrů, dodnes kolují nejrůznější dohady, a dokonce se mluví

o tom, že k jeho zastavení došlo kvůli otevření „brány do pekla“, což zní jistě děsivě a zároveň neskutečně. Prorazil tento vrt skutečně díru do tajemného podzemního světa? Nebo jde jen o senzacechtivý výmysl?

Právě na to se tato kniha snaží zaměřit. Zmíněný kolský vrt se vlastně stal inspirací k jejímu vzniku, neboť otázka, co se může skrývat v podzemí naší planety a jaká tajemství ještě v této souvislosti nebyla odhalena, má podle všeho mnohem více rozměrů, než dosud předpokládáme. Ryze racionální, vědecký pohled na tuto otázku je pouze jedním z mnoha.

Jiné pohledy na danou problematiku pak nabízí ufologie, paleoastronautika (archeoastronautika), či dokonce parapsychologie a psychotronika, ačkoli tyto zvláštní obory nejsou dosud z ryze vědeckých hledisek uznávané a už vůbec o nich nelze říci, že by patřily mezi vědecké disciplíny. Přesto právě ony jsou v mnoha ohledech zajímavé, neboť si všímají otázek, které mají jedno společné – totiž záhady nebo spíše to, co za záhady považujeme.

Kryptozoologie se například zajímá o otázky kolem neznámých či údajně již dávno vyhynulých druhů pozemské fauny. Ufologie se snaží řešit problematiku neidentifikovatelných létajících objektů či otázky kolem mimozemských civilizací a možné existence mimozemských entit. Archeoastronautika se zajímá o skryté racionální informace ve starobylých mýtech a bájích a také o zaniklé technologie dávných civilizací. A parapsychologie se zaměřuje na skryté síly lidského vědomí, ale i na problematiku přízraků, lomozících duchů-poltergeistů a dalších záhadných fenoménů, jež souvisejí s pozoruhodnými

lidskými prožitky, které je stále těžké pochopit, natožpak jim správně porozumět.

Výklady i závěry těchto oborů často nekorespondují s poznatky vědecké obce, i když z nich přinejmenším zčásti vycházejí. A právě to je činí zajímavými, neboť nabízejí odlišné pohledy na fakta, události i výkladové premisy, jimiž se věda zabývá. Zároveň se je tyto obory snaží řadit do alternativního, logicky i argumentačně propracovaného názorového systému, což je ovšem proces, který dosud nebyl dokončen.

Hovořím o tom záměrně, neboť v této knize bude o těchto pozoruhodných oborech ještě řeč, a to ve spojitosti s v hledáním odpovědi na základní otázku, která zní: Jaká tajemství a záhady se skrývaly a možná stále skrývají pod povrchem naší planety?

Pak se ovšem zároveň musíme ptát, zda dochované báje a legendy o podzemních říších (nebo pekle) vznikly jen tak a bez zjevné příčiny, nebo je za tím vším něco víc? A je vůbec možné odhalit kořeny této dávné mytologie, která se táhne dějinami prakticky od počátku vzniku prvních lidských civilizací?

Upřímně řečeno během psaní této knihy mnou zmítaly pochybnosti, zda lze vůbec dospět k nějakým přijatelným výsledkům a závěrům. Ale v jednom ohledu mé přesvědčení sílilo. Nelze totiž vyloučit, že na Zemi nejsme jediným inteligentním druhem, možná tomu tak bylo i před mnoha tisíci lety. A pak – nejsme vševědoucí, ani dokonalí, stále se učíme.

Snad je naše učení od jistého okamžiku produktem samovolného a přirozeného vývoje a současně výsledkem lidské touhy po poznání, ale ani to není jisté. Někdo nebo něco nás totiž v našem vývoji může ovlivňovat. Děje se to však většinou

nepostižitelně, je to pro nás neznámé, ale občas „to“ o sobě dává vědět velice zvláštními způsoby. Není vyloučeno, že ona tajemná inteligence se stále skrývá kdesi dole, v mnohem větších hlubinách, než kam fárají dnešní horníci. Podzemí, a zvláště jeho velké hloubky, patří doposud k místům téměř neprozkoumaným.

Samozřejmě se můžeme ptát, proč byly další práce na kolském vrtu náhle přerušeny a proč došlo k zakonzervování této sibiřské lokality. Tvrzení, že vrt otevřel bránu do pekel, může u racionálně založených lidí vzbuzovat úsměv i rozpaky, ale to není tak podstatné. Podstatná jsou totiž fakta a kolský vrt pouze zapadá do mozaiky řady jiných záhad, ať už si o tom myslíme cokoli.

Jenomže co je nevysvětlitelné či záhadné? Existuje vůbec něco, co můžeme tímto slovem označit? Nebo je nevysvětlitelné

Celkový pohled na sibiřský kolský vrt jasně odhaluje, o jak monumentální akci se jednalo a na jak vysoké úrovni musela být zajištěna infrastruktura.

to, co nás limituje v dosavadním poznání reality, neboť lidské vědomosti a zkušenosti se stále rozvíjejí a tento proces neustále pokračuje?

Pak ovšem musíme konstatovat, že to, co dnes považujeme za nevysvětlitelné a záhadné, může být jednou racionálně vysvětleno. Lidské poznání může v průběhu času dosáhnout úrovně, kdy dojde k objasnění současných záhad či tzv. zázraků.

Jistě se najdou tací, kteří tuto knihu budou považovat za pouhé science fiction, za produkt spekulací, nepodložených teorií a hypotéz. Lze ji také vnímat jako pokus o shrnutí toho, o čem se v klasické vědecké či naučné literatuře nepíše. Čtenář však záhy určitě zjistí, že jsem často vycházel z empiricky doložitelných faktů a poznatků, proti kterým ani věda nemůže nic namídat.

To, že jsem dal některá fakta do souvislostí, jež mohou vzbuzovat pochybnosti i polemiky, však bylo tím, o co jsem usiloval. Na některé otázky a problémy se totiž dá pohlížet z různých úhlů pohledu a v případě této knihy to platí dvojnásob.

Vstupy do tajemného podzemí, či chcete-li vstupních bran do pekel, totiž existují. Jde jen o to, zda si to uvědomujeme. Svou roli v tom totiž nesehrávají pouze exaktní důkazy, na kterých někteří tolik bazírují.

Ale pak se musíme ptát – na čem tedy záleží? Existuje na takovou otázku vůbec jasná odpověď? Abychom se to dozvěděli, nezbývá než tuto knihu dočíst až do konce...

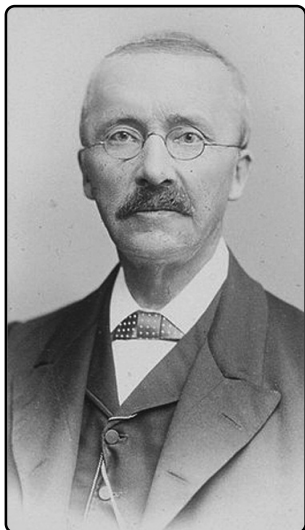
1.

Tajemné podzemí a jeho říše

Domníváme-li se, že toho o naší planetě a minulosti lidské civilizace již hodně víme, pak jsme na omylu. Zejména archeologové a historikové stále s údivem zjišťují, že relevantních poznatků není dost především o velmi vzdálených dějinných epochách, takže bývá dost těžké pochopit, co se zde v časech, kdy ještě údajně neexistovalo písmo, dělo. Mluvíme o prehistorii a temných tisíciletích.

Nejstarší známé civilizace a první státní útvary s nimi spojené sahají přibližně do 5.–4. tisíciletí př. n. l., ale před nimi zůstávají celé věky, které můžeme bez nadsázky označit jako nejisté. Odborníci tu náhle vstupují na křehkou půdu možného i málo pravděpodobného, na půdu dějinné mytologie, kde je možná skryté sémě toho, co se snažíme neustále najít a pochopit.

Samozřejmě je snadné prohlásit, že mýty a báje dnes již dávno zaniklých národů i civilizací jsou jen výplody lidské fantazie, tento přístup se vztahuje dokonce i na mladší legendy. Ale ve skutečnosti pro takové tvrzení neexistuje žádný důkaz. Naopak mnohé archeologické objevy svědčí o tom, že mýty našeho

Kdyby německý badatel a archeolog Heinrich Schliemann neuvěřil mýtu o trójské válce, asi by Tróju nikdy neobjevil. Jeho příklad jasně dokumentuje, že starobylé báje a mýty v sobě obsahují i kus historické pravdy.

dávnověku obsahují alespoň část historické pravdy. Pouze zlomek můžeme přičítat mlhavým, nepřesným nebo překrouceným vzpomínkám, tedy produktu lidské fantazijní fabulace.

Stačí snad připomenout, že kdyby německý badatel 19. století Heinrich Schliemann neuvěřil textu antického eposu pojednávajícího o trójské válce, nikdy by Tróju neobjevil. V daném případě byl totiž tento dávný mýtus, obsažený v Homérově hrdinském eposu *Ilias*, považován tehdejšími historiky za uměleckou fikci. Ve skutečnosti se však tento hrdinský epos stal odrazem dějinné skutečnosti, což Schliemann nakonec světu dokázal svým objevem historické Tróje.

V této souvislosti si připomeňme výrok francouzského historika 20. století Pierra Grimala, jenž prohlásil, že mýty představují chronologicky neuspořádané dějiny. Nebyl jediný, kdo byl o něčem takovém přesvědčen, podobný závěr zastával filolog A. Wollheim, jehož citoval i Erich von Däniken v knize *Poselství z roku 2118 – Nové vzpomínky na budoucnost*. Wollheim považoval mýty za nejdokonalejší výraz vznešené pravdy a za záznamy nejstarších dějin lidstva.

Faktem je, že mezi prastarými mýty i pozdějšími legendami vždy zaujímaly zvláštní místo ty, jež poukazovaly na podivné světy v podzemí. Leccos dokonce nasvědčuje tomu, že tento svět, dosud skrytý v hlubinách Země, může být mnohem rozsáhlejší, než si připouštíme. Takřka všechny dávné národy se zmiňují o podzemních říších démonů, bohů či jiných zvláštních bytostech, které disponují nejen obrovskou mocí, ale i úžasným věděním. Mýty a legendy Tibeťanů, amerických indiánů a dalších etnik nás tak zavádějí do světa, o němž při všech našich technologických výdobytcích nevíme téměř nic, a informace, které tato jejich mytologie a legendy obsahují, považujeme jen za pouhé chiméry, neboť naše věda dosud není schopna existenci takového podzemního světa doložit. A to je sice poněkud zarážející, ale nikoli bezdůvodné, jak si později ukážeme.

Naše racionální myšlení nás přesto svádí k tomu, abychom úvahy o existenci nějakého „vnitřního světa“ v zemských hlubinách odmítali. Byl by to přece svět věčné temnoty, bez světla i slunečního záření, a tudíž i bez jakýchkoli vyšších forem života! Dokonce i existence dalších fyzikálních, chemických a biochemických podmínek pro život – natož pak jeho vyšších forem – by byla v podzemí velice omezená.

Ale ještě v minulém století existovala teorie o duté Zemi (viz následující kapitola), v níž se prý skrývají rozvinuté formy života. Později byla označena za pseudovědu, i když vzpomínky na tuto podivnou teorii se tu a tam stále objeví.

Argumenty, k nimž se naše racionálně či spíše exaktně pojatá věda dopracovala, nelze opomíjet, neboť vycházejí především z mnohokrát ověřených poznatků přírodních věd. Ale

tytéž exaktní obory už dávno zjistily, že hluboko pod našima nohama opravdu tečou velké podzemní řeky, nacházejí se tam jezera, mohutné podzemní dutiny i tunely, jimiž jsou možná spojeny celé kontinenty. Je to svět plný zvuků, podivného šumění a praskání, což občas dokážeme zachytit jemnými přístroji.

A tady vyvstávají zásadní otázky. Neměli bychom zaměřit mnohem více pozornosti na to, co se děje tam dole, a na to, co se tam dole vlastně nachází? A proč a kdy vůbec vznikla idea, že podzemní hlubiny (podsvětí) mají lidem zůstat skryté, neboť se tam nachází tabuizované neznámo, jež může být člověku cizí a nebezpečné?

Možná právě proto, aby se tato tabuizace prosadila, vznikly mýty a legendy o podzemních říších, obývaných bohy, démony a dalšími tajemnými bytostmi. Toto zdůvodnění vzniku mytologie a legend by bylo celkem přijatelné a logické za předpokladu, že by se neděly věci, které neumíme při našich současných vědomostech a znalostech zařadit a vysvětlit. Jedná se především o jevy, které označujeme slovem paranormální.

Odkud se berou a proč k nim dochází? Umíme na tuto otázku odpovědět? Jsou snad svědkové těchto zvláštních jevů a událostí pouhými lháři či duševně narušenými jedinci, kteří usilují o pozornost? Nebo tu máme co dělat s nějakou jinou, cizí realitou, která jako by nás upozorňovala na to, že nejsme tak všemocní či vševědoucí, jak se někdy mylně domníváme?

Možná právě proto jsou starobylé báje, mýty a legendy důležité, neboť se staly vylíčením dávných poznatků a zkušeností našich předků. A informace v nich zakódované nás mohou v našem poznání posouvat dál – samozřejmě za předpokladu,

že je dokážeme dešifrovat a že jim zároveň správně porozumíme.

Mezi ně patří každopádně i ty, které se vztahují k podzemnímu světu, neboť tento svět skutečně existuje. V jeho odkrývání jsme ale na začátku. Budeme-li navíc věřit tomu, co se v dávných mýtech a legendách praví, záhy zjistíme, že se tato líčení v řadě věcí shodují, případně jsou si hodně podobná...

Zprávy o podzemních světech se dochovaly z nejrůznějších geografických oblastí naší planety a jejich původ lze datovat tisíce let do minulosti. Odkazují nás na tajemný svět bohů, démonů a dalších zvláštních bytostí, paralelně koexistujících se světem lidí. Tyto informace tvoří pozoruhodné zpravodajství, kterým bylo lidstvo od nepaměti ovlivňováno. Víme, že většinou souviselo s náboženskými představami a kulty našich předků.

Ale na tom není nic zvláštního, vždyť náboženství tvořilo nejrozšířenější a zároveň nejstarší myšlenkovou soustavu lidstva a jeho duchovní význam má dodnes svou platnost a spolu určuje naše životy. O náboženském podtextu starých bájí, mýtů a legend, kde se mluví o tajemných podzemních světech a říších, nemůže být pochyb. U národů předkřesťanské éry mělo náboženství vždy své místo.

Už ve starém Egyptě byl vládcem podsvětí – říše mrtvých – bůh Osiris, jenž se zároveň stal hlavním soudcem nad skutky zemřelých. Ti, u nichž převážilo za života hříšné konání, byli odsouzeni k věčnému zatracení. Ale staroegyptský kult mrtvých byl ve skutečnosti mnohem složitější a vstup do Osirisovy podsvětí říše byl umožněn jen těm, kdo splňovali podmínky příslušných pohřebních rituálů.

Podobné to bylo i ve starověké Číně, kde v tamní podsvětní říši byla soudcem mrtvých zbožštělá bytost Jen-wang a také démoni Ma-mien a Niou-tchou. Ti, kdo během svého života vedli zkažený život, čekalo mučení, které mělo očištný charakter. Připravovalo duši na reinkarnaci. Důležití byli i podsvětní psi, kteří dokázali vycítit, byl-li člověk dobrý, nebo zlý. Duše musela projít šesti zkouškami a následovalo Kolo zákona, které určovalo, do jaké podoby se očištěná duše vtělí v příštím životě.

Ve starověké Mezopotámii byla vladařkou podsvětní říše bohyně Ereškigala, k níž se později přidružil bůh Nergal (původně bůh války). Ti spolu tvořili vládnoucí královskou podsvětní dvojici, která rozhodovala o dalších osudech lidských duší.

V řecké mytologii bylo podsvětí temnou říší, kde vládl bůh Hádes se svou manželkou Persefonou nad stíny (dušemi) zemřelých. Kdo vstoupil do Hádovy říše, pro toho už z ní nebylo návratu. Duše zemřelých hříšníků putovaly do zvláštní části říše Tartaru, kde pykaly za svá provinění.

S představami o podsvětí se setkáváme také u Keltů, kteří měli enormní zájem o zemské hlubiny. Keltové věřili, že vedle normálního světa živých lidí existuje i cosi, čemu říkali „spodní svět“, jenž byl domovem nejen duší zemřelých, ale i velice nebezpečných démonických sil.

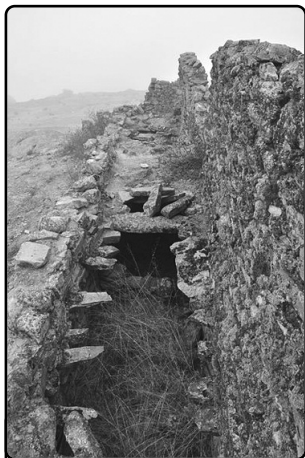
Keltové, provozující přírodní magii, byli přesvědčeni, že v podsvětí se shromažďují veškeré informace o všem, co se na Zemi odehrává, včetně informací o jejich vlastních životech. Věděli, že podzemí je plné dutin, podzemních řek a jezer, které v některých místech vyvěrají na povrch. Voda proto byla předmětem jejich uctívání (hlavně studánky a vodní prameny).

Věčný koloběh vody v přírodě jim symbolizoval i věčný koloběh života a smrti.

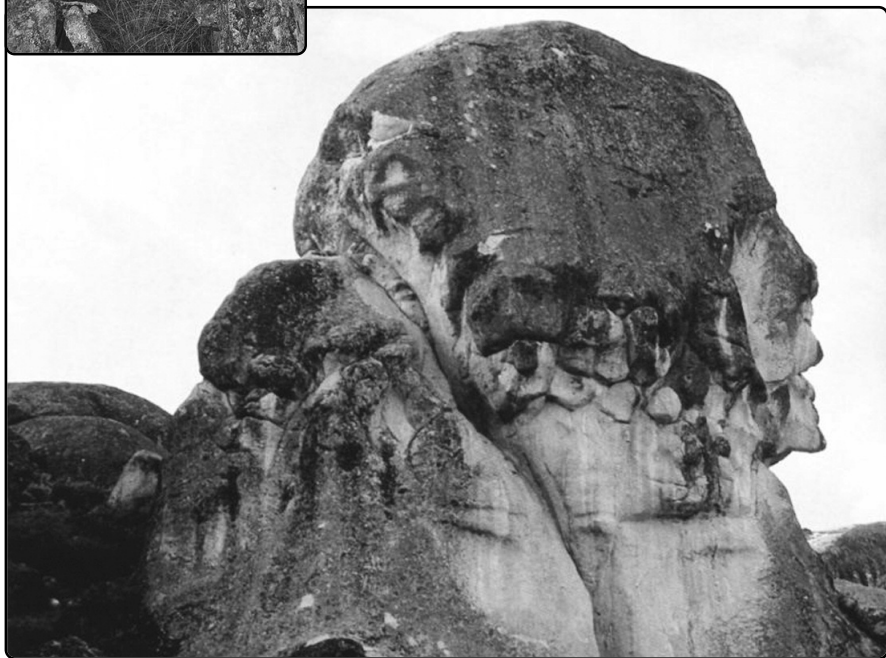
Keltové zároveň věřili, že „spodní svět“ obývají mocní démoni a beztělci – duše těch mrtvých lidí, kteří se za života dopouštěli zločinů a dalších zlých skutků. Démoni a beztělci zůstávali sice vázáni na podsvětí, ale za určitých okolností se mohli dostat i na povrch a tam škodit žijícím lidem. Speciální magické úkony keltského kněžstva – druidů – proto měly chránit lidi před tímto nebezpečím a zajišťovat, aby se démoni a beztělci nemohli dostat zpět do světa živých.

Z uvedených příkladů je patrné, že nábožensky motivované představy o podzemních světech a říších si v lecčems byly dost podobné, a to i v případě křesťanského pekla, o němž ještě bude podrobnější řeč ve 3. kapitole. Peklo se ve středověku stalo jakýmsi pokřiveným vyvrcholením představ o tajemných podzemních říších pohanských národů, neboť křesťanství na tato pohanská zobrazování podzemního světa navazovalo a rozvinulo je do jiné, mnohem úděsnější podoby.

Ale pokud mluvíme o tom, jak si lidé kdysi představovali podsvětí, musíme zároveň zdůraznit, že tyto představy se každopádně táhnou dějinami lidstva jako jeden z trvalých atributů náboženské víry. Také se však musíme ptát, kde se vzaly shodné nebo velice podobné paralely o podsvětních říších v dávné mytologii a legendistice? Nečerpají nakonec tyto představy z reálných skutečností či událostí, s nimiž se lidé v dávnověku setkávali? A jsou tyto představy ve svém prapůvodu odvozeny výhradně jen z pozorování určitých přírodních jevů, jakými byly například zemětřesení, sopečné erupce, nebo se za tím vším skrývá něco víc?

Jedním z nejzáhadnějších míst naší planety je peruánská náhorní plošina s obří stolovou horou Marcahuasi. Zde se nacházejí podivné skalní útvary, o nichž se dodnes archeologové dohadují, zda se jedná o pozůstatky dávných gigantických soch zvířat a lidí, nebo jde jen o přírodní zvětraliny. Jsou tu i ruiny prastarých kamenných sídlišť, které jsou sice připiso-

Marcahuasi je náhorní planina, kde by podle indiánských mýtů měly být zamaskované vchody do podzemních prostor táhnoucích se pod Andami. O obřích skalních skulpturách se dodnes diskutuje. Někteří je považují za zvětralé sochy, jiní za přírodní rarity.

vány Inkům, ale jejich původ je podle novodobých průzkumů zřejmě mnohem starší, což by znamenalo, že se jedná o pozůstatky dosud neznámé jihoamerické civilizace.

Co je na této náhorní plošině ještě podivnější, to jsou domorodé mýty, které hovoří o tom, že pod Marcahuasi se táhne dvanáct podzemních tunelů, jež svou délkou protkávají celý masiv And. V některých tunelech má proudit voda, jiné jsou vybudovány tak, aby jimi bez námahy prošlo i více lidí najednou. Indiánské mýty také praví, že v podzemí žijí příslušníci neznámého božského národa, který prý dokázal rozpouštět skály a stavět monumentální kamenné pomníky i města.

Jedno z jejich center možná leželo v bolivijském Tiwanaku u jezera Titicaca, kde se nacházejí obří ruiny, pravděpodobně také starší než incká civilizace, nazývané Pumapunku. Jednotlivé kamenné bloky vážící desítky tun jsou zde rozházené jako obří skládačka, přičemž je na první pohled patrné, že tyto precizně opracované kamenné kolosy přesných geometrických tvarů do sebe kdysi musely zapadat jako nějaké mohutné puzzle.

Podle názoru některých archeologů prý mohou být ruiny Tiwanaku staré až 12 000 let, možná dokonce o něco více. Ale ať už je stáří této pozoruhodné lokality jakékoli, o jednom nemůže být pochyb. To, co zde bylo neznámými staviteli vybudováno, nese evidentní stopy prastarého inženýrství. Musela zde být použita technologie, které neodolaly ani velice tvrdé andezitové bloky. Pozdější incké legendy přisuzovaly vznik Tiwanaku bohu Virakočovi, známému též pod jménem Kon-Tiki, který prý toto své dílo nakonec sám zničil.

Byli to snad titíž dávní stavitelé, kteří kdysi žili v Marcahuasi? Na to moderní archeologie neposkytla definitivní odpověď.

A co podzemní labyrint chodeb, o nichž hovoří indiánské mýty? Prý tam stále existují, ale vchody do nich jsou zavalené obrovskými balvany, což potvrdili i archeologové.

Jaká tajemství jsou v podzemních tunelech Marcahuasi skrytá, se dodnes neví. Ve vstupu a k detailnějšímu prozkoumání brání obrovské kameny, které se zatím nikdo nepokusil odstranit. Pokud mají dávné mýty pravdu a Andy jsou tímto podzemním labyrintem doslova prošpikované, kdo, kdy a za jakým účelem ho budoval? Čemu a komu měly tyto podzemní cesty sloužit?

Pumapunku ležící u jezera Titicaca v lokalitě Tiwanaku patří k největším archeologickým záhadám této planety. Geometricky přesně opracované andezitové bloky tu tvoří jakousi architektonickou obří skládačku, kterou kdysi dávno zničila nějaká mocná síla. Do dnešních dnů není jasné, jakým způsobem byly bloky dopravovány na místo určení, nevíme, kým a ani jakými nástroji docházelo k tak preciznímu opracování kamenů. Podle starých inckých mýtů bylo Pumapunku stavbou samotného boha Virakoči.

V každém případě muselo jít o monumentální dílo, jež si jistě vzalo daň v podobě nesmírného úsilí. Přece jen je nepravděpodobné, aby někdo budoval komplex chodeb bezúčelně.

Marcahuasi tedy představuje záhadu z období prehistorického stavitelství, jež se skrývá pod zemským povrchem. Možná právě zde leží vchody do rozsáhlých prostor jedné z tajemných podzemních říší, kterou podle místní mytologie obývali „bohové“ a která před námi leží takřka na dosah.

Jeden z těchto mýtů totiž praví, že se na této náhorní planině skrývá jeden otevřený vchod do podzemí. Jedná se o hlubokou skalní rozsedlinu, která je však pro tamní domorodce tabu. Jedním z důvodů je to, že nad planinou se občas objevují podivné

Další monolity ležící v Pumapunku. Jejich stáří není dosud archeology bezpečně zjištěno.

světelné zářící objekty, které však náhle mizí. Na místní to působí tak, že tyto objekty vylétají z útrob Marcahuasi, ale pak se zase vracejí zpět.

Zatím se však do této skalní rozsedliny nepodařilo nikomu proniknout, pravděpodobně proto, že se o to dosud nikdo nepokusil. A tak nezbyvá než doufat, že se snad jednou podaří mohutné kameny v Marcahuasi odstranit nebo se dostat do zmíněné skalní rozsedliny, o které se neví, jak hluboká je a kam vede. Otázkou zůstává, co badatelé objeví, až překonají zmíněné překážky.

Ovšem americký kontinent není jediný, kde se můžeme seznámit s legendami o záhadném podzemním světě. Jedna z nejpozoruhodnějších pochází z Tibetu. V legendě se hovoří o podzemní říši Agarhě, kterou obývají moudré bytosti, jež prý vládnou nejen úžasným věděním, ale i nesmírnou mocí.

V Tibetu se má nacházet také „Město bohů“ zvané Šambhala. Lidským smrtelníkům je toto místo zapovězeno a lze se tam prý dostat jen za pomoci zvláštní meditační techniky, kterou ovládají pouze někteří abnormálně senzibilní tibetští lámové. Aby bylo možné navštívit Šambhalu, je nutné se nejprve dostat do stavu změněného vědomí, za nímž následuje stav „vědomí mimo tělo“ (známý například i u některých lidí, kteří přežili klinickou smrt) a dochází k tzv. astrálnímu cestování.

Podle tibetské mytologie má být Šambhala centrem dávné moudrosti a buddhističtí lámové v Tibetu i Mongolsku si o ní vyprávějí po nespočet generací. O skutečné zeměpisné poloze tohoto místa však mnoho nevíme. Nazývá se „severním místem klidu“, takže by se mělo nacházet severně od Tibetu, dokonce snad někde na území Číny. Traduje se, že Šambhala je místem,

kde byl Buddha zasvěcen do učení o „Kole času“ (Kálačakře), jež zahrnovalo vedle astronomie a astrologie další kosmické nauky.

Toto mytické království se má nalézat v jakémsi údolí, jež je obklopeno věncem hor pokrytých sněhem. Lze tam vstoupit jen úzkým průchodem nacházejícím se v nějaké jeskyni, která leží poblíž jezera, jež však už dnes může být vyschlé.

Ten, kdo vstoupí do Šambhaly, se prý sám může vyléčit z jakékoli choroby, získat schopnost vidět do budoucnosti nebo číst myšlenky jiných lidí. Vládce Šambhaly má mít k dispozici úžasně technické výtvarky, jakými je například zrcadlo, s jehož pomocí lze dohlédnout i do vzdálených zemí a sledovat, co se ve světě děje. Je to popis něčeho, co nám může připomínat dnešní televizory. Také prý má k dispozici létající stroje,

Představa podzemní říše Agarthy s jejím centrem Šambhalou. Tato podzemní říše v Tibetu má podle místní mytologie skrývat nejen poklady a úžasné vědění, ale i záhadné obyvatele, kteří disponují tajemnou silou „vril“, díky které střeží vstupy do podzemí proti všem nežádoucím vetřelcům.

kterými je možné rychle překonávat obrovské vzdálenosti, dále pak dalekohled či spíše teleskop, jímž je možné pozorovat vzdálené planety.

Šambhala je královstvím, v němž vládne nekonečná moudrost a klid, s jejichž pomocí lze odolávat silám zla. Jisté tibetské proroctví praví, že zde má vládnout 32 králů-mudrců, z nichž by se měl každý dožít stovky let. První z nich měl panovat za Buddhova života v 6. století př. n. l. Ten poslední z nich nastolí na Zemi „zlatý věk“ a zničí veškeré zlo, které lidi sužuje. Pak prý také budou všechna tajemství Šambhaly našemu světu odhalena, ale do té doby zůstanou lidským zrakům utajena a do těchto míst bude moci vstoupit jen ten, kdo bude vyvolen vládcem království.

V jistém smyslu je království Šambhala jakousi obdobou biblického ráje, ale také místem, odkud vede cesta do podzemní říše Agarthy. Ta by se měla údajně nacházet někde pod západní Tibetskou náhorní plošinou a jeden z vchodů má údajně ležet poblíž Karákóramský průsmyk. Další tajný vchod se má nalézat někde pod královským palácem ve Lhase.

Obyvatelé Agarthy prý v podzemí strážejí poklady nesmírné ceny a mají mít rozsáhlé vědomosti. Říká se, že tajuplnou silou „vril“ jsou schopni ovládat nejen hmotu, čas a prostor, ale i mocné duchovní síly, které však mají sloužit jen ke konání dobra. Mohou však být použity i jako účinný obranný systém proti případným a hlavně nevídaným vetřelcům.

Někteří buddhističtí mniši v minulosti přesto tvrdili, že Agarthu navštívili. Byly tam prý chodby a síně gigantických rozměrů, které zalévalo jemné zelenkavé světlo, zjevně umělého původu.

Podobně jako Šambhala i podzemní říše Agartha uchovává veškeré vědění lidstva a jsou zde k dispozici „záračné“ technické vymoženosti, včetně zvláštních létajících strojů. V Agarthě má čas plynout jinak než na zemském povrchu, její obyvatelé se dožívají nadprůměrně vysokého věku a stárnou velice pomalu. Mýty o Šambhale a Agarthě jsou vzájemně propojeny. Šambhala má ležet v samotném srdci Agarthy, kde vládne „král světa“ nad dokonalými bytostmi.

Existují hypotézy o tom, že Agartha svými podzemními tunely propojuje všechny kontinenty, a jedná se tak o jednu celosvětovou podzemní říši. V některých místech, kde se nacházely vchody, prý dávné národy budovaly megalitické chrámy a pyramidy, jež měly sloužit jako „záklopy“ těchto vstupů do podzemních labyrintů. Jiné vchody do této podzemní říše se mají nacházet na těžko přístupných místech naší planety a navíc jsou velice dobře zamaskované. Podle těchto výkladů se vlastně jedná o kryptocivilizaci, kde vládne národ Vríl-ja, jenž prý byl kdysi nejvyspělejší lidskou rasou na Zemi.

Mýty a legendy o Šambhale a Agarthě fascinovaly svého času i nacistického diktátora Adolfa Hitlera (1889–1945), jehož záliba v okultismu a mystice je všeobecně známá. Už před první světovou válkou navázal kontakty s členy některých rakouských okultních společností, a dokonce se ví, že i on se tehdy dostával do stavů změněného vědomí pomocí peyotlu, což byla přírodní droga mexických indiánů. Hitler se prý tímto způsobem dostával do „kontaktů“ s cizími světy a bytostmi, jež ho měly předurčit ke dráze budovatele „nového světa“, v němž vyvolená germánská rasa měla zaujmout dominantní postavení vládců lidské civilizace, neboť starověcí Árjové měli být

Nacistický diktátor Adolf Hitler byl posedlý objevním podzemní říše Agarthy a získáním tajemné síly „vril“. Nakonec do Tibetu vyslal expedici, která však skončila neúspěchem. Vstup do této podzemní říše nacisté nikdy neobjevili.

potomky podzemního národa Vril-ja, od nichž podle nacistické mystiky odvozovali původ všichni čistokrevní Němci (árijský původ).

Hitler byl nepochybně ovlivněn i myšlenkami generála Karla Haushofera, což byl myšlenkový tvůrce nacistické agresivní geopolitiky. Ve svém *Časopise pro geopolitiku* právě Haushofer propagoval ideu podzemní říše Agarthy s národem „nadlidí“, jejímž hlavním centrem měla být již řečená Šambhala, místo ovládané tajemnou silou vril, kterou nacisté toužili získat pro sebe. O této podzemní říši se generál měl dozvědět ještě před první světovou válkou na svých cestách po Střední Asii.

Jenomže Haushofer své výklady doplňoval i tvrzením, že vládcové Agarthy a Šambhaly panují velice tvrdě a že jim je vlastní násilí jako metoda uplatňování moci. Šlo o naprosté nepochopení a přerukování tibetské mytologie, kde je Agartha se Šambhalou naopak vykreslována jako říše dobra a pozitivních duchovních sil. Přesto se i dnes někdy objevují názory, že rasa obyvatel Agarthy je lidstvu nebezpečná, neboť ovládá zvláštní duchovní (mystické) síly a čeká na pří-

hodnou dobu, kdy bude moci vyjít na povrch a ovládnout naši civilizaci.

Nacistická ideologie cíleně zneužívala tibetskou mytologii ve prospěch svých pseudovědeckých rasových teorií. Od roku 1935 začal v Německu působit „vědecký“ ústav SS *Ahnenerbe*, zabývající se árijským duchovním dědictvím. Pátrání po Šambhale a Agarthě se tak stalo prvořadým cílem tohoto esesáckého ústavu. V roce 1938 byla do Tibetu vyslána německá výzkumná expedice vedená zoologem Ernstem Schäferem, do které byli zařazeni i archeologové, etnografové a někteří nacističtí rasoví specialisté.

Podle Schäfera měli být Tibeťané jakýmsi spojovacím článkem mezi evropskou a asijskou rasou a cílem jeho expedice mělo být nalezení Šambhaly, s níž měli být tibetští lámové údajně v kontaktu. Nacisté byli přesvědčeni, že tibetské buddhistické duchovenstvo zná cestu do Šambhaly i Agarthy a že jim pomohou se do nich dostat.

Navzdory veškerému očekávání nepřinesla tato expedice nic zásadního, kromě poznatků o tibetské fauně a flóře. Vstup do podzemní říše Agarthy sice objeven nebyl, ale nacističtí příslušníci SS i geologové se během druhé světové války dál snažili aktivně pátrat v jeskynních komplexech a dolech po tajných vstupech do Agarthy, o nichž byli přesvědčeni, že existují. Ty se jim však nikdy nepodařilo najít...

Jak ve své knize *Bytosti odjinud* uvedl český záhadolog a cestovatel Arnošt Vašíček, také v Mexiku se mezi částí tamní indiánské populace traduje mýtus o podzemní říši Akakor, jejichž města, vybudovaná hluboko pod zemským povrchem, prý propojuje bludiště chodeb, jež se má nacházet někde pod